

אלו הן הנחנקין

פרק עשירי סנהדרין

אלו הן הנחנקין: **היו** ולאטריך למכתב מכה איש ומת ולאטריך למכתב ואיש כי יכה כל נפש. ולא כמו שכתוב בספרים כל מכה נפש דבפרק יולא דופן (גדה מדואס) גמריין בן יוס אחד דהאורגו חייב ומפיק ליה מדכתוב ואיש כי יכה כל נפש נפש כל דהו*

[עיי' תומ' דהה מד: דיה' איש כי יכה]

איש דבר מלוה אין ית ספרים

שכתוב בהן אשה לא ואש"ג. דהשוה הכתוב אשה לאיש וכו' *אני מילי בפרשה שנאמר בלשון זכר אבל היכל דכתיב איש בהדיא ממעטין אשה דפירש עליה פרק ד' מיתות (עיל סו) גבי מקלל אביו ואמו: **הוה** לחימה אפילו נפלים. תימה איך היכי מייחייב דמי וולדות הא מייחייב מיתה וי"ל דה"ל דהכל גזירת הכתוב היא היכל ללא נחשוין לוולדות כדאשכחן לרבי *ונתתה נפש חתת נפש ממון אי נמי נהי דהוה מייחייב אכיל לאחר שטולד קודם שטולד לא מייחייב: **הכחישה** באכניס כו'. בהשקפה ללא הדרה איירי דאם לא כן לא שייך נזק דמקרי שבת מידי דהוה אדכחה על ידו ונמטה וסופה לחזור ובהמה *לא שייך ד' דברים: **אלא** למאן דלית ליה דתנא דבי חזקיה. פירשתי לעיל בפ' הגשרפין (דף עט: ד"ה ביו):

[כדליתא פסחים מג.]

א א מיי' פיה מהלכות ממרים הל"ב ופט"ו מהלכות סנהדרין הל"ג סמנ' לאוין ריש ועשין קו עוש"ט יוד' ס' רמ"ה ספיק' א כהני' :

ב ב מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופרק ט מהלכות גניבה הל"א סמנ' לאוין קלד :

ג ג מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי"ג מהלכות ממרים הלכה ח סמנ' לאוין קיג :

ד ד מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי"ט מהלכות יסודי הוה"ה הל"א סמנ' לאוין לה :

ה ה מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופרק ה' מהלכות ע"ז הלכה ט סמנ' לאוין לב :

ו ו מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי"א מהלכות חייבי ביאה הל"ז סמנ' לאוין קכ :

ז ז מיי' פ"ב מהלכות חייבי ביאה הל"ג :

ח ח מיי' שם פ"ב מהלכות חייבי ביאה הל"ג :

ט ט מיי' שם פ"א הלכה ו :

י י מיי' פיה מהלכות ממרים הלכה ז סמנ' לאוין ריש עור סמנ' יוד' סימן רמ"ה ספיק' ג :

יא יב מיי' פיה מהלכות שבת הל"א סמנ' לאוין ה' עוש"ט א"ח סימן ט ספיק' א :

יב יג מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

יג יד מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

יד יז מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

יז יח מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

יח יט מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

יט כ מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כ כ מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כא כג מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כב כד מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כג כה מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כד כז מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כה כח מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כו כט מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כז ל מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כח לו מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

כט לז מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

ל ל מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לא למ מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לב לט מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לג לו מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לד לז מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לה לט מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לו לט מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לז ס מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לח סא מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

לט סב מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

ס סג מיי' פ"א מהלכות שבת הל"א ופי"ח הל"ג ופי" ופי"ב הל"א סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט :

אלו הן הנחנקין *המכה אביו ואמו יגונב

נפש מישראל יזקן ממרא ע"פ ב"ד יגביא השקר יהמחנבא בשם עבודת כוכבים ויהבא על אישת איש וזוממו בת בהן יזבעלה : גמ' מכה אביו ואמו מנלן דכתיב *מכה אביו ואמו מות יומת *ויכל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק אימא עד דקמיל ליה מיקמל ס"ד קמל חד בסייף ואביו בתנן *הניחא למ"ד חנק קל אלא למאן דאמר חנק חמור מאי אימא לכיומר אלא מדכתיב *מכה איש ומת מות יומת וכתיב *או באיבה הכרו בידו וימות שמע מינה כל היכא דאיכא הכאה סתם לאו מיתה הוא ואצטריך למיכתב מכה איש ואצטריך למכתב כל מכה נפש דאי כתב רחמנא מכה איש ומת הוה אמינא איש דבר מצוה אין קמן לא *כתב רחמנא כל מכה נפש ואי כתב רחמנא כל מכה נפש הוה אמינא אפילו נפלים אפילו בן שמונה צריכי ואימא אע"ג דלא עביד ביה חבורה אלא תנן *המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה אמר קרא *מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה עד דעביד בה חבורה דכתיב בה נפש אף מכה אדם עד דעביד חבורה מתקף לה רב ירמיה אלא מעתה הכחישה באכניס הכי נמי דלא מייחייב אלא אם אינו ענין לנפש בהמה דהא אי נמי הכחישה באכניס חייב תניהו ענין לנפש אדם אלא הקישא למה לי לכרתניא *דבי חזקיה הניחא למאן דאית ליה תנא דבי חזקיה אלא למאן דאית ליה דבי חזקיה היקישא למה לי מה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור דאיבעיא להו בן מהו שיקיז דם לאביו רב מתנא אמר *ואהבת לרעך כמוך רב דימי בר חיננא אמר מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור (א) רב לא שביק לבריה למישקל ליה סילוא מר בריה דרבינא לא שביק לבריה למיפתח ליה *כוותא דילמא חביל ודוה ליה שגגת איסור אי הכי אחר נמי אחר שגגת לאו בנו שגגת חנק *והרתנן *מחט של יד ליטול בה את הקוץ ליחוש דילמא חביל והויא לה שגגת סקילה התם מקלקל הוא הניחא למאן דאמר *מקלקל פטור אלא למ"ד חייב מאי איכא לכיומר מאן שמעת ליה דאמר מקלקל בחבורה חייב ר' שמעון היא ורבי

שמות ט

ס

ויקרא טז

ויקרא יט

[לעיל כג:]

[לעיל טו: כג:]

מה מד: [ע"ש תומ']

[לקמן סג:]

[לעיל עט:]

אם נפשו:]

[כפירוש ערך כע ד' איחא בוטרא]

שבת קו. קכג:

הגהות הב"ח (ה) נפ' רב פסח לא שביק לבריה :

גליון הש"ס. תוס' דההכחישה וכו'. לא שייך ד' דברים. עיי' גיטין דף קכ ע"ב תוס' ד"ה אשר :

יהודה מאן דתני כר"ש משתיק ליה דכי האי גונא פריך פרק קמח דחולין (דף טו.) ועוד אי חייב תיקון גמור לריך לבלבו ולאפרו אמאי נקט חובל ומבעיר ועוד דר"ש אפי' בחובל ומבעיר בני סתהא לריכה לגופה כדמסיק בשמעתין גבי חובל ובשלהי ספק אכל (כריכות דף כ:) גבי הבערה על כן נראה דר' יוחנן אליבא דר"ש פליגי דר' אבהו כר"ש כדליתא בפרק האורג (שנה דף קי.) ורבי יוחנן סבר דאפילו ר' שמעון בני תיקון קלמ' ומיהו לא חייב תיקון אצטריך כדן לר' יהודה דליון דרך לחבול בחבירו ליתן לבלבו ולשרוף גדיש בשביל אפר ופוגעאל דמקלקל בחבורה דרבי יהודה ורבי שמעון קים ליה להש"ס או בקבלה או שמה ברייתא סתיה בשום מקום וכי תימא לרבי אבהו כיון דליכא תיקון איך לריכה לגופה היכי משכחת לה הא משכחת לה בחיבורי הגאה שסבור שיכול ליהנות וליתן לבלבו וכן מבעיר בחיבורי הגאה שסבור שיכול לבשל קדירה ועוד יש לדקדק פלוגתא דמקלקל בחבורה מדתנן בפסחים פר' אלו דברים (דף עב: ושם ע"ג) ושאר כל הוצאים ששחטן לשם פסח אם אינן ראוין חייב ואמרי' בגמ' מאן תנא דשני ליה בין ראוין לשחיטן ראוין ר"ש הוא וזמרינן התם לעיל מיניה דאיירי בטועה אלמא מייחייבין מתעסק ואמרינן בפ' ספק אכל (כריכות ד' יט:) הגח לחיטוקות הואיל ומקלקל בחבורה חייב ומתעסק רבי שמעון מתעסק בחבורה שמת מינה מקלקל

אלו הן הנהגות פרק עשירי סנהדרין

פה

עין משפט
נר מצוה

ור' שמעון אית ליה מלאכה שאינה זריכה לגופה פטור עליה . בפרק המנוי (ש"ד ד' 7) גבי המוליח את המת בזמנה : **מסו שיטתה שלי** . ב"ד לבזו אס נחתיב לבזו נדוי או מלקות : **ואחר מי חטיו** . לקללו ולהכות את חבירו והלא כל ישראל הוזהרו על הכאת חביריהם ועל קללתם כדלפינן ב"ד מיתות (לש"ל ד' 7) תורה אור

ורבי שמעון האמר *כל מלאכה שאינה זריכה לגופה פטור עליה בעון מיניה מרב ששת בן מרו שיעשה שליח לאביו להכותו ולקללו א"ל ואחר מי חטיו אלא כבוד שמים עדיף הכא נמי כבוד שמים עדיף מיתבי ומה מי שמצוה להכותו מצוה שלא להכותו מי שאינו מצוה להכותו אינו דין שמצוה שלא להכותו מאי לאו אידי ואידי במקום מצוה הא בבנו הא באחר לא אידי ואידי לא שנא בנו ולא שנא אחר ולא קשיא כאן במקום מצוה כאן שלא במקום מצוה והכי קחני ומה במקום מצוה מצוה להכותו מצוה שלא להכותו שלא במקום מצוה שאינו מצוה להכותו אינו דין שמצוה שלא להכותו תא שמע *היוצא ליהרג ובא בנו והכהו וקיללו חייב בא אחר והכהו וקיללו פטור והוינן בה מאי שנא בנו ומאי שנא אחר ואמר רב חסדא במסרבין בו לצאת ואינו יוצא רב ששת מוקי לה בשאין מסרבין בו לצאת אי הכי אחר נמי אחר גברא קמילא הוא והאמר רב ששת *ביישו ישן ומת חייב הכא במאי עסקינן בשהכהו הכאה שאין בה שוה פרושה *והאמר רבי אמי אמר ר' יוחנן יכהו הכאה שאין בה שוה פרושה לוקה מאי פטור דקאמר פטור ממזמן מבלל דבנו חייב במזמן אלא בדינו הכא נמי בדינו אלא אחר היינו מעמא דפטור דאמר קרא *ונשיא בעמך לא תאור *בעושה מעשה עמך התינה קללה הכאה מנלן *דמקשינן הכאה לקללה אי הכי בנו נמי *כדאמר רב פינחס בשעשה תשובה הכא נמי *בשעשה תשובה אי הכי אחר נמי אמר רב מרי בעמך במקום שבעמך אי הכי בנו נמי מדי

מקלקל נמי מיחייב ור' יהודה יש לך דקדק דפטור מדתנן בפי' כל הכלים (ש"ד ד' 7 קכז) ומייתי בסנוך דמתו של יד (מותר) ליטול זה את הקוץ דמשמע ליה להש"ס דלחייב ככולי עלמא כי הויא דשליה שבת מחמת חסרון כים אפילו ר' שמעון מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה ומנא ליה דמודה ר' שמעון בה אלא משמע ליה דבסתמא דהתם מודו כי"ע היכא דלא משכח פלוגתא וכיון דר' יהודה מחייב במלאכה שאינה זריכה לגופה לא אפשר למישרי מחט של יד ליטול זה את הקוץ אי לאו משום דכבידא ליה מקלקל בחבורה פטור וח"ע דלמרי' בפי' כירה (ש"ס 97 מ"ג) דשמואל במלאכה שאינה זריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה ופי' ספק אכלל (כריתות 97 י"ג) מסק ר"ג אליבא דשמואל הנח למיטות הוילי ומקלקל בחבורה חייב לאו משום דכבידא ליה הכי לשמואל אלא אליבא דמאן דמחייב קאמר ותדע דבשליה האורג (ש"ד 97 ק"ו) אמר שמואל כל פטורי שבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור ומותר המפס מורסא ומנא לן דפטור ומותר דתנן מחט של יד (מותר) ליטול זה את הקוץ ומדשרי ליטול הקוץ ש"מ דקסבר מקלקל בחבורה פטור דמטעם מלאכה שאינה זריכה לגופה לא שריגא דהא סבירא ליה דחייב :

ורבי שמעון האמר מלאכה שאינה זריכה לגופה פטור עליה . וכו' . הא דקיימא לן הלכה כר' שמעון בגרידה לאו שגגת סקילה היא דאי עביד חרין הוי כלאחר יד כדליתא שלהי פ' כירה (ש"ס 97 מ"ג) ועוד דלוינה זריכה לגופה ועוד דלפי' לר' יהודה כל און מתכוין ללא פסוק רישיה פטור מדאורייתא ללא הוי מלאכת מחשבת וכן משמע ביומא (דף ל"ד) גבי עשיות דלמרי' לירוף דרבנן פי' כי האי משום דאין מתכוין ולא הוי מלאכת מחשבת והתירו משום דאין שבת במקדש

וכן מוכח בהיא *המכבד והמרבץ דהא רבנן דכבידא להו כרבי יהודה בדבר שאין מתכוין ופטורי אפילו ישוה גומות וכן בפרק ספק אכל (כריתות 97 ב.) דמתעסק שליח מתכוין למלאכה פטור כ"ש היכא דלית מתכוין אלא לגרידה וכו' דמחייב רבי יהודה בכריתות נהנין לכבות את העלויות והובטרו התחנות מאלהין היינו התם משום דהוי פסיק רישיה וחייב מלאכת מחשבת כיון שיועד שיבטור ור' שמעון דפטור משום דלוינה זריכה לגופה ולא בעי מלאכת מחשבת דהא ר' שמעון מחייב מקלקל בהבערה ומקלקל דמיפטור בשאר מלאכות היינו משום דלא הוי מלאכת מחשבת כדמוכח שלהי פרק קמא דתגיגה (דף י"ג) מכלל דבהבערה לא חיישין והא דשרינן לבעול לכתחלה בשבת אס להגות עלמא הוא לריך אפילו דס חבורי מחבר ה"מ משום דלוינה זריכה לגופה ור' אליעזר דמחייב חטאת *מכבד ומרבץ לאו משום דלוינה זריכה לגופה הוא שרי לר' שמעון לכתחלה אלא חשיב חיקון לכיבוד ולריבון כעין כנין ואפילו בלא השוואת גומות דדבר מועט מיחייב משום בונה כדלשכחן *גודלת ופוקסת וכו' פ' כירה (ש"ס 97 מ"ג) דהוי שרי לטולל נר הדולק בשבת אי לאו משום דבסיס לדבר האסור היינו משום דאי מכהה בלא מתכוין אינה זריכה לגופה היא ומיהו תימה דהא לשמואל קאמר בפרק כירה * דדבר שאין מתכוין סבר לה כר"ס ובמלאכה שאינה זריכה לגופה סבר לה כר' יהודה וכיון דסבר כר"ס במלאכה שאינה זריכה לגופה הכי שרי דבר שאין מתכוין דשרי התם (דף מ"א) גבי מיחא שפיניה לתת לחוכו מים להפסירי אפי' ישור ללרף דהוה ליה שגגת סקילה וי"ל דהא דלמרינן הכא קוץ וכו' אלא משום דחיישין בשמתחיל להסיר שמו תהפך דלא סגי אי לא הוי פסיק רישיה ולא יגת בשביל כך אבל דבר שאין מתכוין ללא פסיק רישיה הוא שרי וליטול קוץ שבת מודה שמואל ח"ע דלמרי' במלאכה שאינה זריכה לגופה דקסבר מקלקל בחבורה פטור :

הא בבנו הא באחר . רוגה ללמד מאן אזהרה למכה אביו דלא נפיק מן יוסף כיון דלוינו מלווה להכותו ומשמע בסמוך דלפי' ביולא ליהרג נפקא לן אזהרה לבנו דחייב דמוקי לה רב חסדא במסרבין בו ללאת וח"ע דלוינו מילי להלקותו ומיהו קשה היכי אחא בנו בקל וחומר מאחר כיון דלאחר פטור במסרבין בו ללאת ואינו יולא ושמואל גלוי מילתא בעלמא הוא דפן יוסף מיירי אפי' בבנו ח"ע דלרבעים יכו לא מיירי בבנו : **והאמר** רב ששת ביישו וכו' . תימה דבפי' החובל (ב"ק 97 פ"ג) בעי רבי אבה בר מנחם ביישו ישן ומת מהו ולא איפשיטא והלא פירך בפשיטות ויש ספרים דגרסין והאמר רב ששת ביישו ישן חייב ולא גרס ומת ולא נהירא דמה ענין ישן ליולא ליהרג ועוד מאי קמ"ל רב ששת מתניין היא בפרק החובל *המזייב את הישן חייב ור"ת גרים והאמר רב ששת ביישו חייב ויולא ליהרג קאי מיהו אין כל כך תימה לא אס הביא דברי רב ששת בפרק החובל למיפשט הויא בעיאל דכי האי גונא חשכחן כדגריס בפרק אין בין המודר (ד' ל"ג) ופס' דלויבעאל לן הגוה כהני שלוחי דין או שלוחי דשמיא ולא מייתי התם דברי רב הובא בריה דרבי יחושע דלמרי בפרק קמא דקדושין (דף כ"ג) ופס' הכי כהני שלוחי דרמנאמא נינהו דאי שלוחי דידן מי איכא מידי דלן לא מלינן עבדין ושלוחי דידן עבדי* : **דלמרי** הכאה שאין בה וכו' . תימה אמאי לקי הא פן יוסף לאו שניתי לזוהרת מיתת ב"ד הוא דמיניה נפקא לן אזהרה למכה אביו כדליתא בספרי ובירושלמי :

ולמנהיג (ש"ד ד' 7) גבי המוליח את המת בזמנה : מסו שיטתה שלי . ב"ד לבזו אס נחתיב לבזו נדוי או מלקות : ואחר מי חטיו . לקללו ולהכות את חבירו והלא כל ישראל הוזהרו על הכאת חביריהם ועל קללתם כדלפינן ב"ד מיתות (לש"ל ד' 7) תורה אור

המשפטים אלא שמקרא אחד מפסיק ביניהם : **אי הכי בנו נמי** . דהא לא כתיב אזהרה במקלל אביו אלא במקלל חברו שאביו בכלל עמך בפי' ד' מיתות (לש"ל ד' 7) : **דרכ פנחס** . משמיה דרבא במסכת תגיגה בסוף חומר בקדוש : **במקום** . הראוי להתקיים ולא זה שגמור דינו : מדי

ש"ס ק"ה : ק"ה : ק"ה : ק"ה

ב"ק 101 : בחבורה 102 : מכות 103

יבמות 104 : וכו' 105

ש"ס ק"ה : ב"ק 106 : ב"ק 107 : מגילה 108 : יבמות 109

[ש"ס 97]

[ש"ס 97]

[דף מ"א]

[דף מ"א]

[ועי' הטעם מוס' וימא י"ג ד"ה מי איכא ומוס' ב"מ י"ג ד"ה מן]

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

שיבול

הואיל ומייב במכה כו' - הו' מלי למימר הואיל וכתיב
בעמך כדלמך לעיל במקום שבעמך: **ומה** מכה
אביו כו' - ואם תאמר מה למכה שכן בחנק תאמר במקל
דבסקילה וי"ל דהיא גופה ילפינן השתא למכה אביו בסקילה מקל
וחומר ממקלל ומיזו קשה לבקוף
דיליף דמקלל לאחר מיתה חייב ילף
ליה שלא נעשה בו שלא בעמך
כבעמך ממקלל דחייב ביה לאחר
מיתה ומכה פטור דבעינן נפש
כדדרשינן לעיל (דף פד:) עד דעביד
חבורה: **איש** איש מה תלמוד
לומר איש איש - פירשתי שלהי פ' ד'
מוסות (לעיל דף סו. ד"ה לרבות):
ושורו כשראל - לאו לגמרי
כשראל דשור של ישראל
שגגה לשור של כותי פטור משום
דקנסין להו כדלמך בריש פ' ד'
וה' (ב"ק דף לו:) ומיזו לגבי הכי הו'
כשראל דשור של כותי שגגה לשור של
ישראל הם משלם חזי נזק ומועד נזק
שלם ושור של עובד כוכבים שגגה לשור
של ישראל בין הם בין מועד משלם
נזק שלם: **עד** שיכניסנו לרשותו -
משום דכתיב ונמלא בידו ונמלא
דפ"ק דבבא מליעא (דף י:) גבי
גט וגניבה מלרבינן תרי קראי לרבווי
דידו לאו דווקא דהוא הדון גגו חנירו
קריעו דלמח כלן נמי יש שום
רבווי ואפשר דלם הגביהו חפילו
ברשות בעלים חייב כדלשכחן גבי
גניבה בפרק מרובה (ד"ק דף עט: וס)
דחנן היה מושבו ויולא כו' אי נמי
הכא דפטור ר' שמעון מכרו לקרובים
דבעינן שויליט מרשות אחיו כ"ש
דברשות בעלים לא מהני כלל:
ומנמלא

זו א פיי פיה מהני
ממרים הני די סג
לאוין ריע פושע י"ד
סי' רמא סעף ה:
יח ב מיי' שם הלכה יד
[וכבר הלכה עוד בימות
פרק ב דף ה: והכי גרס
חזן ממסית ומדיה סברי
חמרה חורה וכו' וכן
איתא בש"א ליתות בלג מס
קלח חזן ממסית ומדיה
סברי וכו':]
יט ג מיי' שם הלכה ה
סג שם פושע שם
פושע ה כהג"ה:
כ ד מיי' שם הלכה ה
פושע שם סעף ה:
כא ה מיי' שם הלכה ה
פושע שם כהג"ה:
כב ו מיי' שם הלכה ה
(פושע שם סעף ה):
כג ו מיי' פ"ע מהלכות
גניבה הלכה ב סג
לאוין קד:
כד ח מיי' שם הלכה ה
סג שם:
כה ו מיי' שם ה"ב:
כו י מיי' שם הלכה ג:
כז כ ל מיי' שם ה"ד:
כח ס ג מיי' שם ה"ו:
כט ס מיי' שם ה"ג:
ל ע מיי' שם הלכה ו:

הגהות הבי"ח
(ה) נמי אביו ואמו
קלל אלא לרי' יאשיהו:

מירי דהוה לאחר מיתה מאי הוה עלה

*אמר רבה בר רב הונא וכן תנא דבי רבי
ישמעאל לכולל אין הבן נעשה שליח לאביו
להבותו ולקללו דחזין ממסית שהרי אמרה
תורה ללא תחמול ולא תכסה עליו: **מתני'**
*המכה אביו ואמו אינו חייב עד
שיעשה בהן חבורה זה חומר במקלל מבמכה
שהמקלל לאחר מיתה חייב *והמכה לאחר
מיתה פטור: **גמ'** ת"ר אביו ואמו קלל
לאחר מיתה שיבול הואיל וחייב במכה
וחייב במקלל מה מכה אינו חייב אלא מחיים
אף המקלל אינו חייב אלא מחיים ועוד ק"ו
ומה מכה שעשה בו שלא בעמך כבעמך
לא חייב בו לאחר מיתה מקלל שלא עשה
בו שלא בעמך כבעמך אינו דין שלא חייב
בו לאחר מיתה ת"ל אביו ואמו קלל לאחר
מיתה הניחא לר' יונתן דמייתר ליה קרא
אביו ואמו ^(ה)אלא לר' יאשיהו מאי איכא למימר
*דתנאי איש איש מה ת"ל איש איש
לרבות בת מוממם ואנדרווגינום אשר יקלל
את אביו ואת אמו *אין לי אלא אביו ואמו
אביו שלא אמו אמו שלא אביו מניין ת"ל
אביו ואמו קלל אביו קלל אמו קלל דברי ר'
יאשיהו ר' יונתן אומר משמע שניהן כאחד
ומשמע אחד ואחד בפני עצמו *עד שיפרט
לך הכתוב יחדיו מנא ליה נפקא ליה מומקלל
אביו ואמו מות יומת ואידך ההוא מיבעי
ליה לרבות בת מוממם ואנדרווגינום ותיפרק

מירי דהוה לאחר מיתה מאי הוה עלה

ליה מאיש איש *דברה תורה כלשון בני אדם
שהמכה עשה בו שלא בעמך כבעמך משא"כ במקלל קסבר *מקשינן הכאה
לקללה לימא הני תנאי כהני תנאי דתני חדא כותי' אתה מצווה על הכאתו
ואי אתה מצווה על קללתו ותניא אידך אי אתה מצווה לא על קללתו ולא
על הכאתו סברוה דכולי עלמא כותים גירי אמת הן מאי לאו בהא קמיפלגי
דמר סבר מקשינן הכאה לקללה ומר סבר *לא מקשינן הכאה לקללה לא
דכ"ע לא מקשינן הכאה לקללה והכא בהא קמיפלגי מר סבר כותים גירי אמת
הן ומר סבר *כותים גירי אריות הן אי הכי היינו דקתני עלה ושורו כישיראל
אלא שמע מינה בהיקישה פליגי ש"מ: **מתני'** והגונב נפש מישראל אינו
חייב עד שיכניסנו לרשותו רבי יהודה אומר עד שיכניסנו לרשותו וישתמש
בו שנאמר והתעמר בו ומכרו הגונב את בנו רבי ישמעאל בנו של ר'
יוהנן בן ברוקה מחייב והכמים פוטרינן: **גמ'** ותנא קמא לא בעי עימור א"ר אחא בריה
דרבא *עימור פחות משוה פרוטה איכא בינייהו 'בעי ר' ירמיה גנבו ומכרו ישן
מהו למכר אשה לעוברה מהו יש דרך עימור בכך או אין דרך עימור בכך
ותיפוק ליה דליכא עימור כלל לא צריכא ישן דוגא עליה אשה דאוקמא באפי
זיקא דרך עימור בכך או אין דרך עימור בכך מאי תיקו ת"ר *כי ימצא איש
גונב נפש מאוזו אין לי אלא איש שגנב אשה מניין ת"ל וגונב איש אין לי
אלא איש שגנב בין אשה ובין איש ואשה שגנבה איש אשה שגנבה אשה
מניין ת"ל ומה הגונב ההוא *מכל מקום תניא אידך *כי ימצא איש נפש
מאוזו אחד הגונב את האיש ואחד הגונב את האשה יואחד גר ואחד עבד
משוחרר וקמן חייב *גנבו ולא מכרו ומכרו ועדיין ישנו ברשותו פטור מכרו
לאביו או לאוזו או לאחד מן הקרובים חייב יתגונב את העבדים פטור
תני

מירי דהוה לאחר מיתה מאי הוה עלה

דאוקמא בלפי ויקא - וכל כמה שהיא עבה מוטיל יותר להגין בפני הרומ: אין אלא איש - כשהגנב איש
ולא אשה וקרא קמח ללא קפיד להגנב למהו איש דכתיב נפש הלכך אין לי אלא איש שגנב בין איש דהיכא דגנב הו' איש
ככותב גונב נפש ואשה שגנבה איש דכתיב וגונב אפילו אשה גונבת משמע: סגנב - מ"מ והוא דרשין ליה כבפרי למטוטי
גונב עבד: ועדיין ישנו ברשותו - ברשות הגנב עלמנו שעדיין לא הכניסו גנב ברשותו: פטור - שהרי לא גנבו: לאביו - אביו של גנב:
תני

מכות יב.

[לעיל פד:]

[בס"ח סי'

הקט"ז

אשכריה סעס

דחמור מקלל

יותר ממה

ממני שנקללה

י' היות לאכ

לשמתו]

לעיל סו.

[סג]

כ"ה דף סג:

שבושת כו.

מוליך עת

[י"ח חז:

מנחות ג: אה.]

[בכחות לא:

קדושין יז:

וש"ל]

[מכות ט.]

יבמות כד:

ביק לת:

דהו:

מוליך ג:

קידושין עה:

[כ"ה דף סג:

קדושין יז:

וש"ל]

[מכות ט.]

יבמות כד:

ביק לת:

דהו:

מוליך ג:

קידושין עה:

[כ"ה דף סג:

קדושין יז:

וש"ל]

[מכות ט.]

יבמות כד:

ביק לת:

דהו:

מוליך ג:

קידושין עה:

